

Až se zas vrátíš

1. Pomalu ^G kouzlo ^F ztrácení ^C básničky ^G tobě napsaný,
bláhovejch ^F slůvek ^C závějí ^G po bitvě ^F dávno ^C prohraný
ptám se, ^G co ^F dál. ^C
2. Už jsi tak strašně dlouho pryč, a navíc přestala jsi psát,
a teď si, blázne, klidně křič, v oddělení nálezů a ztrát
se [: nedovoláš. :]
- *: ^G Tóny ^F rezavý ^C oblohou ^G pokouší se plout,
o ně se ^F tříští ^C pozdravy, ^G co k tobě ^F nemohly ^C už ^G dolétnout.
- R: ^G Kráso ^F má, ^C trhni ^G tou ^F dlouhou ^C opratí,
vždyť ^G ráno ^F potkají ^C se všechny ^G cesty ^F klikatý,
vysněná, ^G než se ^F mi ^C z hlavy ^G vytratíš,
labutě ^F čekají, ^C až se ^G zas ^F vrátíš.
3. Stůžkou ^G svázaný ^F příběhy ^C psaný ^G pod oltář,
rituál ^F roky ^C skládaný ^G a ráno ^F místo ^C písne ^G snář,
co mu ^F stejně ^C nevěřím.
- R:
- *: Už jsi tak strašně dlouho pryč, tak čekám, až mi začneš psát,
z té ^F dálky, ^C kde se ^G schováváš, ^F ani ^C slunko ^G nedokáže ^F hrát.
- *: Napiš ^G mi ^F aspoň ^C slůvek ^G pár, ^F vždyť ^C na ^G to ^F čekám, ^C vždyť ^G to ^F víš,
vždyť ^G jsem ^F ti ^C o tom ^G stokrát ^F hrál, ^C vzpomínku, ^G lásko, ^F nezničíš.
- R:

Holka od koní

1. Pro ^{Emi} vlasy ^A rozčuchaný ^C z ^{Emi} naivních ^A snů,
svobodu ^{Emi} větru ^A na ^C tvářích,
možná ^{Emi} jsem ^A zapoměla ^{Hmi} něco ^{Emi} ti říct,
a ^{Emi} najednou ^A je ^C pozdě,
pro ^A lásku ^C koní, ^G krásu ^C všedních ^{Hmi} dnů ^{H7}
na ^G kontě ^C mám ^{Hmi} zase ^{H7} jeden ^{H7} hřích,
pozdě ^G se ^C omlouvat, ^{Hmi} že ^{H7} ublížit ^{H7} nechci ^{H7} ani ^{H7} jednomu ^{H7} z ^{H7} nás.
- R: ^{Emi} A ^A jak ^C ty ^D bláznivý ^C koně ^D chci ^C dohonit ^G slunce, ^{H7} když ^G zapadá,
písničku ^{Emi} kolejí, ^D který ^{D/F#} se ^G tam ^{H7} někde ^C v ^C dálce ^C snad ^C setkají,
chci ^{Emi} tiše ^D zpívat ^C a ^{H7} hrát ^{H7} jenom ^{H7} pro ^{H7} ně, ^{H7} než ^{H7} prach ^{H7} na ^{H7} ni ^{H7} napadá,
a ^{Hmi} zapomenout, ^{H7} že ^{H7} se ^{H7} ještě ^{H7} někdy ^{H7} rozední,
kolem ^{Emi} hlavy ^C mám ^C svatozář ^{H7} holky ^{Emi} od ^{Emi} koní,
když ^{Emi} zavírám ^{H7} oči ^{H7} a ^{Emi} doufám, ^{H7} že ^{Emi} předhoním ^{Emi} aspoň ^{Emi} o ^{Emi} kousek ^{Emi} čas.
2. Ztracená ^{Emi} v ^C rozpacích, ^{Emi} když ^C o ^{Emi} tobě ^{Emi} sním
a ^{Emi} do ^C těch ^{Emi} snů ^{Emi} se ^{Emi} mi ^{Emi} připlétá
i ^{Emi} vůně ^{Emi} potu ^{Emi} a ^{Emi} zkosenejch ^{Emi} trav,
a ^{Emi} pak ^{Emi} se ^{Emi} tiše ^{Emi} vytrácíš,
stejně ^{Emi} po ^{Emi} dnech ^{Emi} krátkejch ^{Emi} vteřin ^{Emi} štěstí,
po ^{Emi} nocích ^{Emi} hlídám ^{Emi} telefon,
a ^{Emi} krabice ^{Emi} na ^{Emi} sny ^{Emi} pro ^{Emi} hloupý ^{Emi} holky ^{Emi} nezvoní.
- R: ...
^{Emi} + ^C dráhy ^{Emi} čar ^{Emi} osudu ^{Emi} odkloním, ^{Emi} a ^{Emi} příště, ^{Emi} až ^{Emi} se ^{Emi} probudím,
^{H7} možná ^{Emi} to ^{Emi} budu ^{Emi} zase ^{Emi} já, ^{Emi} tak ^{Emi} jako ^{Emi} dřív ...

Ještě se střílí

1. Slova krouží kolem nás jak slepí ptáci,
soumrak prosvítí jenom náznak příměří,
ještě se střílí, kolem čas a jeho dárci,
co už léta nikomu nevěří,
tak se mi zdá, sezóna končí dřív, než zazvoní hosti u dveří.
2. Jsi jako víno: živá, něžná, ostrá, bílá,
léta hýčkaná, člověk se tě bojí pít,
sedíš a pouštíš kroužky dýmu,
je to síla jenom vylhaná, zkusím tiše odeznít,
tak se mi zdá, sezóna končí dřív, než zazvoní hosti u dveří.
3. Tváříš se, hochu, jako pára z čaje,
který někdo přesladil, tenhle úsměv dobře znám,
v hlavě si spřádáš pomstu na můj klid,
tvá ostrá slova hledaj' cíl, jo, ještě se střílí,
tak se mi zdá, sezóna končí dřív, než zazvoní hosti u dveří.
4. Soukromá válka, holstry plný nadávek,
bojíš se je nahlas říct, vidím ti je na očích,
v bitvách doznívá to mezi námi:
chlapče, trochu ztrácíš glanc, děvče, studíš čím dál víc,
tak se mi zdá, sezóna končí dřív, než zazvoní hosti u dveří,
tak se mi zdá, sezóna končí ...

Julie a Romeo

1. Z lásky trochu blázen Romeo zpívá
serenádu ulice a každej se dívá,
jak ze stínu pod lampou jeho slova letí k ní,
co ty, co já, co s náma dvěma bude dál.
2. Julie když ho vidí, u srdce ji pálí,
jak pod oknem stojí a zpívá a cizí tóny z dále zní,
jak stovky stejných jako on, jako oni, jako my
svých hvězd se ptaj': co víc ti, lásko, můžu dát?
- R: Julie, kostky už dávno hodil čas,
ale já vím, že stejný srdce bije v nás,
a z uší se mi vytrácí ta píseň z filmu,
kdy, sakra, budeš schopná říct: ten čas byl trochu zlej, Julie?
3. Půjdeš se mnou zpátky, tímhle směrem stál kříž,
ty cesty byly sprostý a zlý, jenom ten svět byl týž,
pro tebe sním ten svůj sen, sen padlých andělů,
jak mě můžeš brát jako jeden ze svých údělů?
4. Spoustu toho neumím, třeba mluvit jako v TV
a psát písničky o lásce, jaká je - to stejně nikdo neví,
ale vše, co můžu, chci ti dát, polibek přes mříž veršů svých,
až jednou zavoláš, skončím s tím vandrem po štacích.
- R: Julie, dávno jsi jiná než ten film,
žádný hvězdy nad hlavou a láska za hrob, o níž sním,
však místo pro nás musí být aspoň v tom filmu,
snad ho zase jednou budem hrát a z lásky slzy krást, Julie.
- 5.=1.

Pohádka

1. **D** **A** **Hmi** **G** **D**
Můj hebkovlasý koníčku, jak se ti žije beze mně,
A **Hmi** **G** **D**
jak se ti dýchá poslíčku nejistých zpráv a krásných vět,
F# **Hmi** **A G A**
co umí zbořit sedm zdí.

Má hebkovlasá pohádko, už jsem i otočil proud řek
a snesl z nebe pozlátko a za tu strašnou řadu let
zbořil jsem nejmíň sedm zdí a sedmerý hřích odpustil.

- G**
R: A přeplaval sedmero moří
D **F#** **Hmi**
a sňal nejmíň sedmero hlav
G
a zpíval že touha v nás hoří
F#
a učil se nazpaměť Splav
G
a plival do řeky z mostů a přál si
D **F#** **Hmi**
pro tebe štěstí a pro sebe klid
G
a třeba posledním z hostů co vítáš
A
chtěl jsem být.

D **A** **Hmi** **A G A D**
Můj hebkovlasý koníčku.

2. Můj hebkovlasý koníčku, jak se ti žije bez lásky,
s botama místo střevíčků, jaký si kreslíš obrázky,
když večer špatně usínáš.
Má černovlasá písničko, jak se ti žije bez písni,
jak se ti dýchá přes skličko růžový k neuvěření,
zbývá ti snad sedm zdí a sedmero let než pochopíš.

- R: Proč jsem přeplaval sedmero moří
a sňal nejmíň sedmero hlav
a zpíval že touha v nás hoří
a učil se nazpaměť splav
a plival do řeky z mostů a přál si
pro tebe štěstí a pro sebe klid
a třeba posledním z hostů co vítáš
chtěl jsem být.

D **A** **Hmi** **A G A D**
Můj hebkovlasý koníčku.

D **A** **Hmi** **A G A D**
Můj hebkovlasý koníčku.

Pro známý

1. V zrcadle kaluží prohlížím svůj svět,
déšť nechám stékat tiše po vlasech,
za límec podzim mi ukládá svý vyznání
a jak ty stromy k ránu na duši led
v kabátě zvyků a čekání,
až něčí těžká bota prorazí tu námrazu
šedivejch uspěchanejch let.

R: A my budem zas (budem zase) hrát jen tak pro všechny svý známý,
zase budem vítat slunce na stráních našich známejch hor,
ze života dáme šít frak pro ztracený flámy
a bílý místa, co nám rostou na skráních,
překryjem kouřem z cigaret.

2. Na cívce osudu se točí film,
kterej už každej z nás dobře zná,
defilé vteřin, hodin a dní, co jsou dávno pryč,
a stejně věřím, že se jedenkrát
sejdem zas nahoře, zas na pár dní,
a léta v tváři napsaný nám smaže noc,
co přejde, až my budem chtít.

R:

R: + a budem zase hrát jen tak ...

Přišel jsi z dálky

1. Přišel jsi z dálky,
písničku v očích, jak ses na mě smál,
naše každodenní hádky
ten úsměv jako vítr vzal,
noc plížila se k ránu
a já ti tála v náručí,
tak jako písek, co se přesypá
tam, kam mu vítr poručí.

R1: Někdy se mi zdá, že tvý dlaně svítí tmou,
opuštěná s půlnočním větrem nad hlavou.

2. Sedím tu a prohlížím si bílej prach,
stopy tvých kroků v našem souznění,
přinesl's ho na botách,
tuláci po hvězdách se nemění,
jsem pro tebe jen přístav,
ale jsem šťastná, že smím být,
jsem klidná zátoka i chladný stín,
jsem prostě všechno, co chlap musí mít.

R2: Snad někdy se ti zdá, že jako maják svítím tmou,
to když jsi sám na prašný cestě za dálkou.

R2:

3.=1. + [: tam, kam mu vítr poručí ... :]

Jordán

Devítka / Petr Staniček

1. Dnem nocí s nadějí jdeme k svému cíli
míříme ke břehům zaslíbeným,
každému pomalu dochází síly,
před námi jen písek a dým,
před námi jen písek a dým.

E **F**
R: Nikdo z nás neví kudy jít dál,
G **Ami E**
hádáme kde leží Jordán,
F **C**
každý z nás narodit se vždycky si přál
E **Ami E** **Ami G F E**
v místech kde leží Jordán.

2. Kupředu přes moře než zavře se brána,
Ami C G E
Ami C G E
cestu zpět zapomeň, jen dopředu smíš,
Ami C G E
tvé oči uvidí pak jednoho rána
Ami G Ami
zem tvoji o které sníš,
Ami G E
zem tvoji o které sníš.

R:

3. Jen pospěš příteli náš pán nám mává,
rány, co bolí, zacílí čas,
jen pohleď příteli, tvůj národ vstává,
víra je síla, co dovede nás,
víra je síla, co dovede nás.

R:

4. Každý z nás narodit se vždycky si přál
v místech kde leží Jordán.

Balada i několika mladých černoších pracujících na plantáži svého otrokáře aneb Když neztratíš víru svou, nic se ti nemůže stát

Devítka / Petr Staníček

Mám záda navždy ohnutý
Mý nohy jsou jen černou kůží obutý
Pořád slyším rány bičů nad hlavou
Mí bratři svou krev potí dál
Já nestojím tak pevně jak jsem vždycky stál
Ale neztratil jsem nikdy víru svou

R: Tak naber dech, naber druhej dech
I když krev ti stéká po zádech
Vždyť dlouhou cestu máš před sebou
Svých nářků nech, svých nářků nech
Jednou nás čeká druhej břeh
Když neztratíš nikdy víru svou

Znáš jenom bič a taky žízeň znáš
Už rány a křik ani nevnímáš
Jen tiše hladíš rány bolavý
Dál pevně stůj stůj a čekej jen
Dobře víš víš že přijde velkej den
Kdy shodíš na zem těžký pouta svý

R: Tak naber dech...

Jsi jenom prach a sám to víš
Jsi jenom prach a v prach se zpátky obrátíš
a čas ti letí jako dříve proud
Já věřím přejde doba zlá
Zas vrátí se ti síla tvá
Já věřím je blízko den kdy přijde soud

R: Tak naber dech...